

Lokakuun Kesälä.

Ihmeellinen on tuo atavistinen ilmiö ihmisessä: kaupungissa kaikki hyvät, senkuin nappeja painaa, niin syttyy ja sammuu, radiot ja hellat, valot ja virrat ja kuitenkin — yhtäkkiä tuntuu siltä, ettei missään ole niin hyvä olla kuin plus kymmenen (oliko sitäkään) asteen lämpöisessä Kesälän vihreälle vivahtavassa kamarissa hehkuvan hiiloksen ääressä.

Siinä nyt vain istuttiin, nokitusten, Kesälän nuori emäntä ja nimimerkki, nokitusten sekä keskenään että Mustan Kaisan kanssa. Kakluunin hiillos hehkui ja pikimusta turisi tyytyväisenä itsekseen saatuaan väljään vatsaansa — viimeiset pöönät (ja jouluun on matkaa — kuka uskaltaa lukea päivät!) Ne pöönät vaelsivat siten vuorostaan isäntäväen vatsoihin aikaansaaden vähintään yhtä kaisamaisen turinan.

Ei ollut enää elokuun ilta ikkunan takana, ei edes syyskuun pimeä, vaan lokakuinen merilakeus siinä levittäytyi alastomien leppien tuolla puolella. Mutta meri kuitenkin, ihmeellinen meri, jonka pintaa juuri äsken, lyhyen ja ohikiitävän hämärähetken aikana tutunomaiset violetit väriviwahteet olivat värähdyttäneet, niin että kesäläläisten sydämiä niin oudosti oli kuristanut. Mennyt kesä . . . Nyt synkänmustan merimaiseman takana jo vilkkuivat "kultaisen kaupungin" helmivyöt kuin joissakin Tukholman, Budapestin tai Prahan taidevalokuvissa, joissa on paljon mustaa ja valkoista.

Outoa oli ollut tulokin Saunaranalle. Hiljaista, voi, niin käsittämättömän hiljaista ja — alastonta. "On kuolleet kaikki haaveet . . ." Ei, ei haaveet sentään, vaikka kukat kyllä, krassit valkoseinältä ja orvokit, joita piti vielä tulla hakemaan kaupunkikotiin. Pihlajakin on alaston ja kotikoivu. Vene, vanha palvelija, kellottaa kölinsä päällä saunan edessä ja näyttää vanhalta, mutta saunan sammalkattoon paistaa yhtäkkiä laskevan auringon säde ja silloin muistamme, että se taidenäyttely jäi toistamiseen katsomatta, siellä kaupungissa. Sammalkatto ja meri, ne ovat nyt taidenäyttelymme ja kelpaavat. Ja loppujen lopuksi pienenpieni lintupaha, kotitonttu talvehtija, tirauttaa tiitinsä kuusen latvasta. Terve, vanha kaveri!

Kesälä — rauhala, nyt, jos koskaan, vielä kerran: jää hyvästi — näkymiin!

Panu.